

Prædiken søndag d. 26. april 2020.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Joh 21,1-14.

Gospelmeditation. Emmaus ultra Light. Det bliver godt igen.

Hold da fast, hvor jeg længes efter livet, som jeg kender det. Lige pludselig er den leverspostejs-kedelige hverdag, pludselig noget jeg længes efter.

Bevares, det er da meget hyggeligt, at vi alle sammen er hjemme. Det da sjovt at prøve at arbejde så meget hjemmefra, og det er imponerende, hvordan børnene klarer online skole.

Hvis jeg nu skal være helt ærlig, så er jeg ret imponeret over, hvordan vi som kirke i løbet af få dage har omstillet mange hundrede års vaner og virksomhed til online-gudstjenster og og kirke på nettet.

Det har været sjovt og spændende, at være med til. Hatten af for menigheder, kirker, musikere og præster, skolelærere og alle andre, som er så kreative og opfindsomme i disse tider.

Men jeg savner livet, som det var. Jeg savner, at der er mennesker omkring mig. Det er så tomt, at stå i en tom kirke og tale. Normalt ville der være fyldt med mennesker.

Der er gode gensyn, og nye mennesker er velkomne, og I vil ligge på gulvet og være helt afslappede, enkelt vil endda snorke, sådan som det er normalt er til en gospelmeditation.

2 af 6

Forskellen fra det som var, til det som er, er enorm.

Jeg har stærkt på fornemmelsen, at vi er rigtigt mange, som har fået vendt op og ned på livet, som vi kendte det.

På den ene side, synes jeg, det er vildt fascinerende, hvor hurtigt vi kan indrette os på nyt, men det er også forbundet med sorg, utryghed og ikke mindst fornemmelsen af tab, fordi livet, som vi kendte det er væk.

Da Danmark lukkede ned, var jeg ret fortrøstningsfuld. Det ville være en en kort periode, det klarer vi. Men det er langsomt ved at gå op for mig, at det ikke er nogen kort periode, vi har gang i. Eller mere barskt sagt, livet som vi kendte det, kommer ikke tilbage. I alt fald ikke foreløbigt.

Det synes jeg faktisk er noget stramt.

Jeg må erkende at jeg længes efter noget, som ikke længere er, min hverdag.

Jeg tror, det er meget menneskeligt, at når livet slår en koldbøtte, så mærker man tabet af det, der var. Og det kan være svært, for ikke at sige umuligt, at glæde sig over det, der kommer i stedet.

På mange måder var det sådan Jesus disciple havde det, i tiden lige efter påsken, hvor Jesus var død og ikke mindst jo, opstået fra de døde.

Der er ingen tvivl om, at det de havde oplevet, at se deres ven dø på korset, er noget af det mest rædselsfulde, som der har prøvet nogensinde.

Da Jesus på tredjedagen opstår fra de døde, og kvinderne, som har oplevet det, fortæller det til disciplenes, så har de ganske enkelt svært ved at rumme det. Særligt en af disciplene, ham der hedder Thomas, er meget skeptiske. Selvom Jesus, som opstået viser sig for dem flere gange og ligefrem taler til dem, så ved de ikke rigtigt hvad de skal stille op.

Måske har de det ligesom jeg, at de længes efter hverdagen, som de kendte. Det kan stå i vejen for at indstille sig på, at livet bliver nyt.

I alt fald siger Peter, som jo levede af at fiske før han fik et livsforvandlende møde med Jesus: "Jeg tager ud og fisker!" Det er den hverdag, han havde kendt, så den er der tryghed i. Det kan han finde ud af.

Så vidt jeg lige kan tælle i bibelteksten, er der seks andre disciple, som er helt med på den.

Der skal ske noget og de gør det, de kender så godt. Det gør de vel at mærke ind i en hverdag, som med Jesu død og opstandelse, er en helt anden.

Deres liv er blevet anderledes.

De ved, hvordan man fisker. De er på hjemmebane. De har styr på det.

På trods af at de fisker ihærdigt hele natten, med de trygge og gode metoder, med de redskaber, der plejer at fungere, fanger de intet.

Da de kommer ind under land, står en mand ved bredden. De forstår ikke, at det er Jesus. Han siger til dem, at de skal kaste nettet ud på den anden side af båden. Af en eller anden grund gør de hvad han siger. Måske er de klar over, at det de ved, og kender ikke længer duer, fordi verden er forandret.

At kastede nettet ud på den anden side af båden, lyder som en lille ting. Men det er det ikke. Det er et brud med alle indlærte rutiner, som ellers er utroligt vigtige på en båd, for de sikrer at alle har fuldstændig klarhed over opgaverne og rækkefølgen, ting skal ske i. Det skaber sikkerhed.

Det er ikke en lille ting, Jesus beder dem om. Det er stort og krævende. Af en eller anden grund har de tillid til ham, så de gør det. De fisker på en helt ny måde, og nettet bliver så fyldt, at de faktisk ikke kan hive det op i båden, men må slæbe nettet efter sig ind til bredden.

Da de kommer ind, har Jesus lavet bål. Han beder om at få lidt af de mange fisk, de har fanget. Kom og spis siger Jesus til dem. Nu ved de, at det ham, og de får lov til igen at have det nære fællesskab med ham, som de kender så godt. Jesus selv rækker dem brødet og fisken. Han er også tilstede i den nye virkelighed.

5 af 6

Der er ingen tvivl om, at de i den tumultariske tid, som de pludselig lever i, har trængt til øjeblikket på stranden sammen med Jesus.

Det er dem virkelig vel undt.

I denne historie ser jeg disciple, som har oplevet, at alt det de kendte ved tilværelsen, holdt af og levede i, ikke er mere.

Det synes jeg godt, at jeg kan kende!

Jeg ser mennesker, som tør lytte og handle på det, de hører, selvom det betyder, at de skal gøre noget de ellers kender fuldstændigt, anderledes.

Det synes jeg godt, at jeg kan kende!

Jeg ser mennesker, som på trods utryghed og længsel efter det, de kender, tør prøve nyt. De får fyldte net, stor fangst.

Det synes jeg godt jeg kan kende! Eller jeg kan i alt fald genkende fornemmelsen af, at nu er ting nødt til at gøres anderledes. Det vi gjorde for få uger siden, kan ikke fungere i dag.

Jeg kender længslen efter at Gud, at Jesus blander sig. Jeg føler mig ikke i kontrol, så jeg håber at Gud er.

Jeg er glad for at jeg tør tro, at i alt dette er Gud tilstede. Bibelen er fuld af historier om, mennesker, som føler sig fortabte, og Gud er ved deres side. Det er ikke altid, de kan se det, eller forstå det. Men det er han!

Det er det disciplene oplever, da vender tomhændede hjem, men Jesus sender dem ud igen. Det er også min

6 af 6

erfaring gennem livet, at jeg er ikke alene, og da slet ikke, der hvor livet er stramt.

Det er muligt, at jeg er udfordret, og at jeg længes efter min hverdag, og livet som jeg kendte det. Men jeg er ikke alene.

Jeg ved, at dette ender godt, for jeg har tillid til at Gud er med i det. Det kan godt være, at jeg skal kaste nettet ud på den anden side. Men Gud er med.

Siden tidernes morgen, har regnbuen på himlen været et tegn på Guds løfter til Noa, om at Gud holder hånden over os.

Det ser ud til, at vi får regn i næste uge, måske er vi heldige at se en regnbue på himlen.

Ellers må vi kigge ned, og se at regnbuen er tegnet rigtigt mange steder rundt om i vores by sammen med #Detblivergodtigen.

Det gør det, for vi kan godt finde ud af livet og en ny hverdag, og vi gør det ikke alene. Gud er med. Det bliver godt igen.

Amen

Bekendtgørelser

Børnekirke på kirkens facebookside

Mandag kl. 19.15: Nardus(@)live

Søndag kl. 10.30: Online Gudstjeneste

Indsamling til kirkens arbejde. Mobile Pay 46 22 93